

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ANDRÉ MOLIGNARD

Ο ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΣ ΑΝΔΡΑΣ

BONNH ...

—'Όχι, Πέτρο... Δεν μπορώ τίποτα να σάς υποσχθώ σίγουρα. Δώστε μου λίγο καιρό...

—Σχεδόν, 'Υβόννη, ότι σε λίγο ο θάναός μου τελειώνει τις παραστάσεις του. Θα φύγω με από το Παρίσι... Ποιός ξέρει πότε θα επιστρέψω... Θα ήθελα να σάς δώ μιά φορά άζουα, πριν φύγω... Μη μου άρνεύσθε αυτή τη ζωή...

—Τό Σάββατο θα είμαι με τον Κάρολο στο «Καρέ» 'Αγγλαί. 'Όταν τελειώσετε το ρολό σας στην «Κοκινέν», πάρτε ένα ταξί κι' ελάτε να μεις πάρετε. Θα διατηρήσουμε μαζί.

'Ο Πέτρος πήρε το χέρι της 'Υβόννης και τó έφερε στά χείλι του.

—Ελάτε ή πιο διστακτικά, αλλά και ή πιο ιδιότροπα γυναίκα που γνώρισα. Μπορείτε ν' άπελιπίστε και τόν πιο αισιόδοξο. Και όμως, καταλάβαίνω ότι ή ψυχρότης σας είνε φρανομενική. 'Ότι κάτι απάθανσε από τό βάθος. 'Υβόννη, ξέρετε καλά ότι δεν είμαι από εκείνους, που ζωντανών συστηματικά τις γυναίκες. Ξέρετε ότι ούτε άπαντά ζών στα γράμματα που μου στέλνουν καθημερινώς ή θαυμάσιες μου τόν θάνατος. Αλλά με σάς τό πρώτα διαφέρει. Σάς λαχταρώ, σάς ποθώ! ... Καμιά γυναίκα δεν άγαπάω σαν κι' εσάς. 'Αν θέλατε να μ' επισκεφθίτε μιά φορά, μιά και μόνη φορά, θα κατόρθωνα να λιώσω όλον τόν πάγο, που σάς περιβάλλει.

—Θεέ μου, τί ρομαντικός που είστε! ... Μήπως γράφετε και σεις στίχους, σάν κι' εμένα;

—Πώς μπορείτε να γράφετε στίχους, αφού δεν έχετε ζήσει! 'Εγώ, 'Υβόννη, τά ζω τά ποιήματα, που γράφετε σεις.

Στίχους δεν μεταχειρίζομαι, παρά μόνον όταν άπαγγέλλω στο κοινό. Τους άπαγγέλλω μηχανικά, από επαγγελματική ύποχρεώσι... Τώρα όμως που κάθομαι έτσι κοντά σας, τώρα όλα γίνω μου, ξεφορτωμένα από τήν άμορφιά σας, μου φράνεται σάν τό πιο γλυκό τραγούδι της ζωής... 'Υβόννη!

Η νεαρή κυρία δεν άπορευε να γράφη κάποια συγκίνηση, άκούγοντας τά θερμά λόγια του διασημου ήθοσού. Μιά άνησυχία τήν είχε κυριεύσει...

—'Όχι όμως τόσο, ώστε να μη μπορώ να ήδωληθί στον έρωτά της. Τόν Πέτρο τόν αγαπούσα... Τό καταλάβαινε από από τήν τσαρής της. Ν' άπατήση όμως τόν Κάρολο; 'Αχ! Γιατί να πάσχει ή έλευση αυτή λέξει; 'Αλλά! Μήπως θ' αγαπούσε λιγώτερο τόν άνδρα της, άν έδινε και τόν Πέτρο ένα μικρό δείγμα της αγάπης της; Δεν χρησιμοποιούσε όμως ή 'Υβόννη ότι είνε επικίνδυνο να παίη κανείς με τη φωτιά. 'Ως τώρα όλες ή επιθυμίες της έμεναν μόνο επιθυμίες. 'Επρετε και σήμερα ν' άντισταθί, να μην άπογοήση, να μην προσάβη τήν τιμή του σιζύγου της.

Σιγά-σιγά έφερε τήν συζήτηση εκ θέματα λιγώτερο προσωπικά... Ξανάβανε λιγώ από ποτηράκι του Πέτρο, τού ευχίθηκε καλή επίτυχία για τήν προεμένα του και τόν άρρασε, άποσ πάνα, με άόριστες έλλειδες, χωρίς καμιά ύποσχεσι, χωρίς καμιά βεβαίωθια.

—'Όταν ο κοινός και ώραϊός επισκέπτης της άπομαζίνιθνε, ή 'Υβόννη βιβλιόιθνε εκ σέμης... Είπρισε τόν Πέτρο ώραϊα, κομψά, ζωηρομένο, έξέλτο. 'Αλλά... αλλά ποτέ ως τώρα δεν ήθε είχε πάει ούτ' ένα μικρό λογιόδιον. Τά θεωρούσε περιττά! ... Και όμως, που γυναίκα μένει άοργάνητη από τό μικρά ούτι δωρα, που σφραγισμένον τούς μεγάλους δεσμούς;

Τή στιγμή έκείνη υπήχε στο δωμάτιο ή απέρητεια, μ' ένα θαυμάσιο μπανζέτο και μ' ένα γράμμα. Τά πάντα της 'Υβόννης άστραφάν από χαρά. Επιστέλλω, ένα δωρο απ' τόν Πέτρο! ... Που τάν είχε άδάρσει... 'Ανοίξε βιαστικά τό γράμμα και με μεγάλη τής έκπληξι διάβασε:

*'Αξιότιμη κυρία, γέες έπεσε από τή χέρια μου τό περιοδικό 'Ο Κάρολος της Παρισίνης. 'Αφιχθέντος από τήν πολιτική των έπιμεριδών, ήθελα να διασώσω κάποια σπάρτα ιστορία ή κανένα καταγραμμένο τραγούδι. Και ή τύχη τό έφερε να διασώσω τό δικό σας. 'Η σέμης παραλίτες, χρόνια είναι να διασώσω τόσο γλυκό, τόσο τρυφερό τραγούδι. Κυρία μου, μοιάνει δεν είμαι κανείς γυναικόφιλος, διατηρώ άόμοια τούς ένθουσιασμούς της νεότητος και μπορώ να έκτιμήσω τούς ένθουσιασμούς σας στίχους. Λίγοι ποιητάι κατορθώνουν να έγυθίσουν σάν και σάς τις πιο ισοάριθμες χορδές. Τό τραγούδι σας μου έδωσε τήν χαρά και τήν έκσταση και κι' από τού παύω τό θάρρος να σάς στείλω αυτές τις λίγες παραλίτες, για να σάς πούν τό εδωχαριστικό εκ μέρους ενός θαυμάσιου σας. Η ένθεωσί σας τήν πήρα απ' τή σπάνια τού περιοδικού. Μη φοβήθτε ότι πρόκειται να σας ένλογίσω. Σας παρακαλώ μόνον να μου επιστρέψετε τά σκέπταμα τήν κυρία 'Υβόννη, που δεν μπορεί παρά να είνε γλυκερά και τρυφερά, σάν τό τραγούδι της.

Με απεριόρητη έκτίμησι.

Λουσιέ

Με μεγάλη τής έκπληξι, διαβάσα...

Δέν έπήρχε ούτε έπιθεο ούτε διεύθυνσαι στο γράμμα. Ποιός να ήταν ο έπιστολογράφος; Κανείς ιδιόφρονθμος άνθρώπος, κάποια καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία. Η 'Υβόννη έννοιωσε μιά μεγάλη συμπάθεια από τόν άγνωστο διαμιστή της. Χάιδε με τά λεκτά άναίθια τις πασχλιές και άρρασε, χωρίς να θέλη, να ζήνη κάποια σύγκρισι. 'Ο ένας—ο Πέτρος—μόνο άπατήσεις είχε. 'Ο άλλος δέν ζήτησος τίποτα... Ούτε να τήν γνώση. Ήταν ειλικής, που μπορούσε να τής στείλη λίγα άνθη. Πώς να ήταν, άραγε; Νέος; Γέρος; 'Φμορφος; 'Ασχημος; Αυτό όμως τής ήταν άδιαφορο. 'Αγαπούσε μόνον τήν ψυχή της. Τί σημασία είχε ή έξωτερική του εμφάνισις;

—'Όταν τό βράδι έπότερη ο Κάρολος, ή 'Υβόννη τού διαγρήθηκε με ύπερηγάνει τήν πρωτότητι έκδήλωσι του θαυμασμού τού άγνωστου της, χωρίς όμως και να τού δείξη και τό γράμμα του. 'Ο Κάρολος δέν ήταν καθόλου περιεργός και δέν ζήτησε να μάθη λεπτομέρειες. 'Απορορημένος από τις ύποθέσεις του, δέν είχε καιρό ν' άνασχολείται με τή ζωή της γυναίκας του... Η 'Υβόννη άρρασε, με τού παρασπένεται: 'Εσθι ποτέ δεν μου είπες τόσο τρυφερά λόγια για τό τραγούδι μου. 'Ο Κάρολος όμως χαμογέλασε και σίχτηκε στο διάβαμα της έπιμεριδός του.

Τό επόμενο Σάββατο, όταν ή 'Υβόννη ξανασυναντήθηκε με τόν Πέτρο, τού άράνηε πού ψαχά από τήν προηγούμενη φορά. Δέν τού έπέτρνε καμιά οικείτητα.

—'Υβόννη, τί έχετε σήμερα; τήν ρώτισε με άνησυχία ο Πέτρος.

—Τίποτα... Τίποτα άπολύτως...

—Και όμως νοούθη τήν ψυχρότητά σας. Μήπως κάποιος άλλος έχει τώρα μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας στην ζωιά σας; ...

—'Ανοησίες! ... τόν δίωξε με ή 'Υβόννη.

Και άρασι να γράφει, άν και καταλάβαινε πως ο Πέτρος είχε δίκιο. Μόνον που ή λέξις επιπονητής δέν ήταν ή κατάλληλη, αφού ο Λουσιέ δέν ήθε ζήτησος τίποτα.

Τήν άλλη μέρα ή 'Υβόννη πήρε στο τριήμερο τήν σπάνια τού περιοδικού, για να πληροφορηθί άν πρόκειται να δημοσιευθί τό νέο της ποιήμα. Τής άπάντησαν ότι τό νέο της ποιήμα είχε σταιροθετηθί καλώς. Ποτέ της ως τότε δέν περίεμε με τόση άγωνία τήν ζωιογραφία του 'Κάρολου της Παρισίνης. 'Όταν ο ταχυδρόμος έφερε τό τελευταίο τεύχος τού περιοδικού, ή 'Υβόννη καθόταν στο παράθυρο με τόν άνδρα της. Ξεσάλλισε νεμερικά τό περιοδικό. Στην έβδομη σελίδα ήταν δημοσιευμένο τό νέο της τραγούδι. Τό έδαξε με χαρά στον άνδρα της και τόν ρώτισε:

—Πώς σου φαίνεται;

—'Ο Κάρολος, βιαστικός να φύγη για τό γραφείο του, έφριξε μιά ματιά.

—Καλό, πολύ καλό! ...

—Μόνον τόσο; ... 'Ο Λουσιέ ν' άδάρισε άλλες λέξεις... σέμης...

Και βρήκε πράγματι. Τήν έποινεί ή 'Υβόννη λάβαινε τό δεύτερο γράμμα τού θαυμαστού της:

—'Στίν άγαπήτη ποιήτρια, που τόσο ώραϊα τραγουδάει σήμερα τις λαχτρές τού παιδιού. Φυσικά τά παιδιά λαχταρούν και γλυκά. Γι' αυτό δέν θα θωμάστε, που σάς στείλω λίγα λαχταρά. Δεν ξέρετε τί εσθε για μένα, άπότσο διασέβω τα τραγούδια σας. Η ψυχή μου έχει μαγνηθίθ από τή δική σας. Και ο σύνδεσμος αυτός είνε ο πιο εδγενής, ο πιο ώραϊός, ο πιο άνώγος από όσους γνώρισα στη ζωή μου. Λουσιέ

—'Υβόννη δέν είχε και μόνη έπιθεωσία: Νά γνώση τόν Λουσιέ. Κάθε φορά που δημοσιεύταν τραγούδι της, λάβαινε έπιστολές και δωρα του. Στις έπιστολές τού όμως δέν ύπορχε καμιά ένδειξι που θα τής επέτρνε να τού άπαντήση μ' ένα της γράμμα, πωλιόγιστον για τόν ενθουσιασμό.

Τόν Πέτρο ούτε τόν συλλογίζταν πιά κι' άπόφευγε κάθε συνάντησι μαζί του. Και όταν τήν έπισκεπτόταν, προσπασιόταν τήν άδύβητη για να μη τόν δεχθί. Τής ήταν έντελής άδιαφορο. 'Υπήρχαν τόσο άλλα ώραϊα άνδρες από Παρίσι! ...

—'Ενα άπόγευμα ή 'Υβόννη βγήκε για φρονια στα έντομα. 'Αφού έταξε μερικά άρχος, είδε ότι τά ζώματά που είχε μαζί της δέν τής έφθαναν για να ληφθούν. Πήρε ένα αυτογάσιο και πετάχτηκε στο γραφείο τού σιζύγου της. 'Ο Κάρολος, που διήρθε μιά μεγάλη έπιτυχία, είχε τή στιγμή ένθια άσχημη.

—Σέ λίγα λεπτά θα είν' εδώ, τις είνε ο κλητήρας. Η 'Υβόννη καθίσε στο γραφείο του για τρέμειν. 'Ενα μικρό ξέλινο ζουτίδα ζήνηε τήν προσοχή της. Τί μυστικό μπορούσε να ζώρη αυτό τό ζουτίδα; Η 'Υβόννη δέν πρόκειτο να συγκαταθίθ. Τό άνοησι και βρήκε μέσα διάφορους λογαριασμούς. Λογαριασμούς ένδοξου ένθια, λαχταροκλήτων, μοροκλήτων... Και όλoi αυτοί οι λογαριασμοί είχαν άριθμούς ή χρονολογία τών δώρων και τών έπιστολών, που τής έστέλλε ο Λουσιέ. 'Ότε; 'Ότε ο Κάρολος και ο Λουσιέ ήταν

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η επανάστασις της Κορυθιάς. Μία άκτανόνητη φράσις. Πολε μεσαι χωρίς...πολεμεφροδία! Οι πρώτοι θριαμβοί της κ. Μαρίας Κοτοπούλη. Ο Πύργος άναστατος!... Η «Ακρόπολις» κατά του Πανεπιστημίου. Το πρόημα του ληστου. Ένα κερφλι στο σακκευλι! Άνεκδοτα του Θ. Δηληγιάννη, κτλ.

ΤΑΝ, στα 1914, επαναστάτησεν η Κορυθαύ κατά της Άλβανικής κατοχής, οι Κορυθαίοι υπό τον οπλαρχηγόν Σούλιον, κλείστησαν στα σπίτια τους επί 2—3 ήμερες και πολιορκήσαν άπενομοίως, ως δτου τους σώθησαν τα φρούργια.

Τότε ο Όλλανδός άξιωματικός, που διηήθησε τας Τουρκαίβανιάς δνάμεις, ή όποιες εστάλησαν να πείθουν την επανάστασι, παρήγγειλε στους επαναστάτας να παραδώσουν τα όπλα τους.

Αυτοί όμως του άπάντησαν με το Σλαβιατικόν : —Μολόν λαβέ !...

Τη φράσι όμως αυτή δέν μπορούσε να την άνοιξη ο Όλλανδός και κάλεσε συμβούλιον διανομιμένον Άλβανόν, για να του την μεταφράσουν.

«Άλλά επειδή νά έδειξουν δέν την καταλάβαιναν, τους την εξήγησε ένα...δοξοεραστής παιδάκι.

Ο Όλλανδός νομίσας τότε ότι οι επαναστάτες τον καλούν για να πεί να πάρη τα όπλα, ειπε : —Ε, πάμε να τά πάρουμε, άφορ μιάς καλούν !

Οι Τουρκαίβανοί όμως διατάξαν. Καί πρότειναν να περιμένουν να τους τά πείνε οι ίδιοι οι επαναστάτες.

Καί έτσι έμειναν...περιμένοντας. Έντομεταξύ έφτασαν εις βοήθειαν των Κορυθαίων ένα άναστατό σωμα, υπό την άρχηγίαν του μακαριώτου πολιτευτού Γρεβενών και άλλου έπουργού Μπουσιού.

Άλλά δυστυχώς, όταν τό σωμα αυτό θέλησε να έπιτεθή κατά των Τουρκαίβανών του Βιήδ, ανακάλυψε ότι δέν ειχε...πολεμεφροδία !...

Καί έτσι έσπασε ή επανάστασις εκείνη, ή όποια τόσο άκρόβη στόχησε στους Έλληνας της Κορυθιάς.

Ξέρете που πρωτοεπιχειρητήριος ός ήθοσοός ή Μαρία Κοτοπούλη ; Στον Πύργο της Ηλείας.

Ήταν τότε Νοεμβίος του 1900, όταν πήγε στον Πύργο ο θάσος του ζεύγους Κοτοπούλη, με τις τρεις κόρες του, Χριστοδία, Φωτεινή και Μαρία, και μερικούς άλλους δευτερογενέτας ήθοσοούς.

Ο γέρο Κοτοπούλης κατοικούσε από τη Σμύρνη, και ή Κοτοπούλενα ήταν Μωσαιτίσσα, από τό χωριό Βιζήτι της Γορτυνιάς, του Νομού Άχαΐας.

Η Μαρία Κοτοπούλη ήταν τότε 14 έτων.

Ο θάσος έγκαταστάθηκε στο μοναχικό τότε θέατρο του Πύργου, των αδελφών Ψαρροσταίου, που ήταν χειμερινό και συγχρόνως και...καλοκαιρινό, και άπο βραδέτια σήμερα τό ενοχλοτάτο λοχαγολοιτικώς των αδελφών Λούτσου. Το θέατρο έκεινο ήταν και κατά τούτο ξεχωριστό, γιατί ειχε και διαμερίσματα για τη διατροφή και διαμονή των μελών κάθε θάσου.

Η εμφάνισις της Μαρίας Κοτοπούλη επί της σσηνης του Ψαρροσταίου ξετρολλέλιαν χειροκλαδικώς τους Πυργίους, οι όποιοι εινε οι πρώτοι Έλληνες, που διεγείσανε τό θεατρικό δαιμόνιο της κατόπιν αγάλης Έλληνίδος ήθοσοού.

Τόσοι δέ ήταν ο ένθουσιασμός τους για την τέχνη της Μαρίας, όστε ή έκδηλωσις τους για τό θέατρο έκεινο κοσμοεπία, που έταρξε να άνοη δένουν, για πρώτη φορά άνευθαισμοί στη σσηνη, ήσαν άνοητος περιγρητής.

Κάποιοι γουνογαράδες Πυργιώτες, μάλιστα, άναγράφει σχετικώς, μεταξύ των άλλων, και τους έξης «έναντας» του Πύργου, οι όποιοι τό ίδιο πρόσωπο : Άκατανόητο ! Με πόση επιτηδεύματα ο Κάπολος ειχε αλλάξει τό γουνοφόρο !...

Η σσηνης οί ήχο εκλείπει. Ο Κάπολος πήλκε στο γουνοφόρο του και βρήκε την γυναίκα του διαδρομένη.

—Γιατί έπαιξες αυτή την χειροπία ; που ειπε έκείνη. —Γιατί είσαι ένα ρομαντικό παιδί, Υδώνη. Άν θάπαυσα τα τραγούδια σου, δέν θα σου ήταν άρεστό. Έλαρε να γίνω ο Λουσιέν, για να απομακρύνω τη σσηνη από τον Πύργο. Δέν ήθελα να σ' άφήσω να πείσθι στο γέλιο ενός θεατρού.

Η Υδώνη έβάζε ντροπαισμένη τό κεφάλι στους όμοιους του άνδρός της.

—Κάπολε, είσαι ο τελειότερος άνδρας, που μπορεί να ποθήση μια γυναίκα. Τελειότερος άνόνα νά' άπό...των Λουσιέν !...

ποιοι είχαν ξετρολλέλι με τό πείξιμο της Μαρίας :

«Παρίσαντο ο κ. Νίκος Γαβριήλ, ο δημοφιλέστατος Τσετρονίκος, Γ. Παπαγιάνης, Αρ. Γγγύλης, Θ. Σταθακόπουλος ή Σάββας, Α. Βαχαρίας, Δ. Δημητρακόπουλος, Διον. Παπαπαναγιωτόπουλος, Δ. Καλλιταϊώτης, κλπ.»

Ο ένθουσιασμός αυτός των Πυργιωτών έδωσε τό θάρρος στη Μαρία να εμφανισθή κατόπιν και στα θέατρα της πρωτεύουσας και να έξελιχθή σήμερα στη μεγάλη ήθοσοά, που δόξασε την Ελλάδα και στο έσωτερικό και στο έξωτερικό.

Μιά φορά, πρό είκοσι έτων, ή «Ακρόπολις» ειχε εν άρχισει μια καπάνα κατά του Έθνικού Πανεπιστημίου.

Την καπάνα αυτή διήρτησαν τότε οι κ.κ. Τριανταφυλλόπουλος και Πετιμεζιάς και ο μακαριώτης Π. Άραβαντινός.

Ο πρώτανος του Πανεπιστημίου πήγε και εις τον Γαβριηλίδη και τον παρακάλεσε να πείσθι αυτός ο θόρυβος κατά του Πανεπιστημίου, γιατί ουδέν άλλο άπεργάτεται, παρά τον έξευτελισμό του ιδιόματός, άπάναντι και του τόπου και των ζώνων.

—Ο Τύπος, ειπε τέλος ο πρώτανος, πρέπει να ενισχήη μάλλον τό Πανεπιστήμιον...

Καί ο Γαβριηλίδης του άπάντησε : —Τό Πανεπιστήμιον ούτε τό τρώγει, ούτε τό φτιάνει. Λέτο καταβιβρώσκει έναντό και αυτό άλλην θροαταίει έναντό !...

Ένας ληστής μια φορά πήγε κ' έξηλολογήθηκε στον πνευματικό του. Ο πνευματικός του έδωσε φροδικά συμβουλιάς καλώς και χροιστιανικές. Μεταξύ των άλλων του ειπε καί τό :

«Έάν κανέναν σε ρωπήσι από την μίαν παροία, στρέφον εις αυτόν και την άλλην.»

Ο ληστής έβηγε, με μετά πέντε ήμερες, νάτος και γυρβίει πίσω στον πνευματικό, βασιόντας ένα σακκευλι φροσκοκίον.

—Καλήμερα, πάτερ, του λέει. Στο δρόμο άπου πήγαινα σήμερα, βρήκα έναν άνθρωπο, που χωρίς να του πείσω, μου έδωσε ένα σακκευλι στο μαγουλό. Έγώ άμύλητος έκαμα να προσηρψισω, αλλά μου έδωσε και άλλο σακκευλι στο άλλο μαγουλό. Πάλι όμως δέν πείρασα. Κάνω να φάγω, και μου δίνει και μια στο σβέρχο. Πάλι, όστόσο, δέν τό παίω. Μου δίνει τότε καί μια στο κεφάλι...

—Τι διαβολάνθρωπος ήταν αυτός ; τον διακάτε ο πνευματικός, χάσας την έσομότη του.

—Έφορ κ' έγώ, πάτερ !... Νά, εδώ στο σακκευλι, έχω φρεμένο τό...κεφάλι του.

Κόκαλο ο πνευματικός.

Όταν ο προσηρψιστής Θ. Δηληγιάννης ήταν έπουργός της Παιδείας, δέχτηκε μια μέρα την επίσημη μιας πολύ άφορηης καλλιέας, ή όποια ήθελε να διορησθή δασκαλία, άν και δέν ειχε τα άπαιτούμενα προσόντα. Ο Δηληγιάννης της άρνήθηκε τη γίγι που του ζήτησε.

Τό άνεκδοτό του αυτό τό δηροτάνο καίποτε ο Δηληγιάννης μετροστά σ' έναν κάλο κωφόν και μια άπ' αυτές των ρώτησε :

—Και τί άπάντησε ή καλλιέα έκείνη, κείσε πρόσθε ; —Δέν την ξαναείδα πειά από τότε. Πληροσηρψήθηκα όμως άργότερα ότι...ακολούθησε το στάδιο της Μαγδαληνής !... άπάντησε ο Δηληγιάννης, βαθεύ σαγκραμένος.

Κάποτε οι γονεεις του φιλοσόφου Άναξαγόρα τον πείλωσαν, γιατί δέν φρόντιζε καθόλου για την καλλιέργεια των κηρύτων του. Ο φιλόσοφος τους άουρσε με σεβασμό, όταν όμως ενέθουσαν, τους ειπε :

—Πρωτόν να καλλιεργή το άνεμο μου, γιατί περισοότερο ν' εν διαφέρει μια σταγόνα σσηνης, παρά χίλια κατάρια χροσφί...

Οι γονεεις του, όταν άκουσαν τό λόγο αυτό, τό πήραν πειά έσπρωκί και δέν τον ξαναένθουσαν.

Ο δαιμόνησος Δηληγιάννης ειπε καί μια φορά για κάποιον βουλιετή, ο όποιος ήσασ ό την γυνάικα ειχε αλλάξει τρία διάφορα κομμάτια :

—Ο κ. Ψ. εινε νύος έξαυροτάτος φιλοσόφος. Έγώ κάποινα τον παροισώζω με μέλιμα !... Ηπειρά με νύος από τό ένα ζώμα και τότε γυρβί από τό άλλο, και πείσθι με το φροσκοκίον μέλιμα !...

Μια μέρα ο Δηληγιάννης, βίβοντας έναν νύον βουλιετή, ο βουλιετή άπό τρεις διαφορές ποίεσε του ακλιεταίως ρομαντικόν, που ειχε χροισγυλοντας :

—Κείσε μου, θα ζώνετε καί τό έξώμετο, άν άπομακρύνετε να περιγγυλίνατε τό ρουφα σας με μια μονάρα τούλη !...